

Bezweken van verlangen

Ds. J. IJsselstein - Psalm 119:81-83

Liturgie:

Psalm 27:3,5

Lezen Psalm 119:81-88

Psalm 119:41,42,47

Psalm 130:4

Psalm 145:6

Lofzang van Maria:6,7

Gemeente, wij overdenken met elkaar het Woord van God dat tot ons komt vanuit Psalm 119, vers 81 tot en met 83. Drie verzen, die wij heel eenvoudig één voor één met elkaar gaan overdenken. Wij lezen daar het Woord van God als volgt:

Mijn ziel is bezweken van verlangen naar Uw heil; op Uw woord heb ik gehoopt. Mijn ogen zijn bezweken van verlangen naar Uw toezegging, terwijl ik zeide: Wanneer zult Gij mij vertroosten? Want ik ben geworden als een lederen zak in de rook; doch Uw inzettingen heb ik niet vergeten.

Zoals ik u zei, wij gaan deze verzen één voor één (houd uw Bijbeltje er maar bij) met elkaar overdenken.

We beginnen bij vers 80: **Mijn ziel is bezweken van verlangen naar Uw heil.**

Mijn ziel, mijn binnenste bezwijkt. De krachten worden zwakker, en zwakker...

Mijn kracht verdwijnt, mijn sterkte vloeit weg. Het is op.

Het woordgebruik doet denken aan wat er staat over Hagar, en vooral over Ismaël in de woestijn. Het water in de fles was op, *en zij wierp het kind onder één van de struiken.*

Het water is op. We bezwijken. Het einde is nabij.

Mijn ziel is *bezweken*. Mijn ziel dorst naar God. God des levens, ach, wanneer?

Mijn ziel is bezweken, staat er, *van verlangen*. Het woord heeft in het Hebreeuws alles te maken met nieren; in het oosterse denken een beeld van je aller diepste, van je innerlijk, van je zijn, van je emoties. Denk maar aan Job. Hij zegt over de Heere: *Dewelke ik voor mij aanschouwen zal, en mijn ogen zien zullen, en niet een vreemde; mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot* (Job 19:27), in mijn binnenste. Dat wil zeggen: ik verlang met een hartelijk en innig verlangen.

Wees u trouwens bewust, gemeente, van Gods aanwezigheid in uw persoonlijke voorbereiding. Want de Heere wordt ook genoemd *Degene, Die harten en nieren proeft!* Hij Die alles weet, Hij ziet alles. Misschien is het u wel tot grote troost.

Mijn ziel is bezweken van verlangen naar Uw heil. Naar Uw hulp, Uw verlossing, Uw zaligheid. Denk maar aan Jakob, die uitroept aan het einde van zijn leven: *Op Uw zaligheid wacht ik, HEERE* (Genesis 49:18).

Het is treurige uitroep van de dichter: ik ben *bezweken van verlangen*.

Misschien is het ook wel uw roep. De roep in uw hart in deze week van voorbereiding: *Mijn ziel is begerig en bezwijkt ook van verlangen naar de voorhoven des HEEREN; mijn hart en mijn vlees roepen uit tot de levende God* (Psalm 84:3). Mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen, mijn hart roept uit tot God, Die leeft.

Mijn ziel verlangt naar Uw heil. Naar Uw verlossing. Naar verlossing *door U*. Nergens anders kan die verlossing vandaan komen, dan alleen bij U vandaan.

Verlossing zal in deze week niet komen van anderen. Vest op prinsen geen betrouwen, wie het ook is. Psalm 49 zegt: *Niemand van hen* (niemand van ons) *zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen; hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven*.

Het is goed om met elkaar te spreken. Het kan goed zijn om raad te vragen aan een kind van God. Maar toch, het heil komt niet van mensen.

Het zal niet komen van anderen en het zal vooral ook niet komen van onszelf.

Je kunt zo zoeken naar licht in je eigen hart, maar u vindt het niet. Je kunt zo zoeken in jezelf, zo zoeken om de balans op te maken: voldoe ik aan dit en aan dat? En de trieste conclusie, nu of aan het einde van de week is: ik voldoe nergens aan. Het is tekort. Ook ik kan de prijs van mijn ziel, dat rantsoen, aan God in tijd noch eeuwigheid voldoen.

Want de verlossing komt niet van onszelf.

Trouwens, dat die verlossing van jezelf zou komen, dat is geen moderne misvatting. Dat te denken is een oeroude adamsneiging. Ik wil het doen, zonder God. Ik zie mijn schuld, mijn ellende en mijn zonde. En, ja, dat *is* die adamsneiging: ik probeer me *zelf* te reformeren en te verbeteren.

Waarom? Omdat ik ten diepste een vijand ben van God en van vrije genade. Daar moet ik veel te diep voor buigen. En dat wil ik niet. Daar ben ik veel te hoogmoedig voor.

Het Woord van God zegt: 'Breek toch met dat eigen werk! Uit u geen vrucht meer in der eeuwigheid!' En u zegt misschien wel: 'Ja, maar ik merk zo in mijn hart: ik kan en wil er niet mee breken. Ik *kan* maar niet bukken en buigen voor God. Er is een Godswerk nodig in mijn leven om me dat af te nemen, want ik merk in mijn hart: ik *wil* het ook niet loslaten. Dat eigen ik, dat eigen werk, die eigen gerechtigheid van mij...!'

Reden te meer om verlangend te vragen: 'Heere, schenk me toch Uw heil en Uw zaligheid. Want het moet bij U, Heere, vandaan komen. Mijn ziel is bezweken. Moe.

Ziek. Niets anders kan mijn hart verblijden, dan dat *U* het doet, Heere, dan dat *U* verlossing en zaligheid schenkt. *Zegt U toch tot mijn ziel: Ik ben Uw heil alleen*. O, dat *U* toch Uw Zaligmaker aan mijn ziel zou openbaren. Uw Jezus, Uw Christus!' Want daar gaat het hier ten diepste om.

In de Hebreeënbrief staat dat de heiligen van het Oude Testament, die in het geloof gestorven zijn, de belofte niet verkregen hebben, maar ze van verre gezien en geloofd en omhelsd hebben. Hier klinkt ten diepste in deze roep het verlangen van de dichter om de komst van Christus, de beloofde Messias.

Roepende ziel in ons midden, verlangend hart, rust toch niet voordat u *Hem*, Christus gevonden hebt, want *Hem* moet u hebben. Buiten *Hem* is geen leven. In *Hem* is alles.

Luister een naar de belofte van God, u die zegt in uw hart: ‘Mijn ziel bezwijkt van verlangen naar Uw heil, o Heere!’ Luister, dit is de belofte van God uit Psalm 25, voor u: *Ja, allen die U verwachten zullen niet beschaamd worden (25:3).*

We kijken iets verder in vers 81b: **Op Uw woord heb ik gehoopt.**

Terwijl mijn kracht wijkt en mijn hart bezwijkt en alle houvast me lijkt te ontvallen, *toch* is er houvast. Niet bij anderen, niet bij mezelf, maar bij het Woord.

Uw Woord, Heere, dat waar is. Uw Woord dat ook een belovend woord is, want straks wordt het genoemd: *Uw toezegging*. Uw Woord kan mij, ofschoon ik alles mis, door zijn smaak en hart en zinnen strelen. Psalm 119 is er vol van.

In vers 25 ziet u hetzelfde: *Mijn ziel kleeft aan het stof; maak mij levend naar Uw woord.*

Daar ligt houvast. Vers 28 zegt: *Mijn ziel drupt weg van treurigheid; richt mij op naar*

Uw woord. Vers 107: *Ik ben gans zeer verdrukt, HEERE, maak mij levend naar Uw*

Woord. Vers 147: *Ik ben de morgenschemering voorgekomen en heb geschrei gemaakt; op Uw woord heb ik gehoopt.*

U zegt: ‘Wat een armoe, zeg!’

Ik zeg: Nee! Wat een rijkdom! Want God kan en zal Zijn Woord nooit breken. Nooit is één van de beloften van God onvervuld gelaten. Daarom worden ze in de Schrift altijd zalig gesproken, zij die de Heere zoeken en hopen en vertrouwen op Zijn Woord. Want God laat nooit één van Zijn woorden op de aarde vallen. Gods belofte wordt immer vervuld.

Jesus heeft tot Zijn Vader gezegd: *Uw Woord is de waarheid (Johannes 17:17)*. Dat is in al dat roepen van degenen die tot de Heere roepen, terwijl ik mezelf zo krachteloos en hulpeloos en machteloos voel, een vast fundament.

Dit fundament: *de Heere is zo getrouw als sterk*. Hij kan en wil en zal in nood, zelfs bij het naderen van de dood, volkomen uitkomst geven.

Paulus zegt in 2 Korinthe 1: *Want zovele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem (in God) ja en zijn in Hem amen, Gode tot heerlijkheid door ons (1:20)*.

Hoor de belofte van God, u die zegt in uw hart: O Heere, op Uw Woord heb ik gehoopt!

Hoor de belofte uit Psalm 130: *Israël hope op de HEERE, want bij de HEERE is goedertierenheid, en bij Hem is veel verlossing. En Hij zal Israël verlossen van al zijn ongerechtigheden (130:7-8)*. Hij zal het doen, want beloofd is beloofd. En God is getrouw.

We gaan samen zingen uit Psalm 130:4:

Hoopt op de HEER’, gij vromen;

Is Israël in nood,

Er zal verlossing komen;

Zijn goedheid is zeer groot.

Hij maakt, op hun gebeden,

Gans Israël eens vrij

Van ongerechtigheden;

Zo doe Hij ook aan mij.

We lezen verder in vers 82: **Mijn ogen zijn bezweken van verlangen naar Uw toezegging.**

Ogen turen in de verte. Aanvankelijk haarscherp, maar ik word moe. Het beeld wordt vager, mistiger. Met andere woorden: ik verlang al zo lang. Ik treur al zo lang. Ik dorst, zegt u, al jaren, van verlangen.

Het woord hier heeft iets in zich van: tot een einde brengen, van: voleindigen, van: voltooien.

Ik verlang, zegt u misschien, al jaren, dat de twijfel in mijn leven nu eindelijk eens tot een einde komt. Dat het licht zal doorbreken in mijn leven en mijn hart te geloven zal krijgen: *mijn Heere, mijn God, mijn Koning en mijn Zaligmaker.*

Dat het waar zal worden wat staat in Psalm 138, dat God Zijn werk in mij zal voleindigen, zal voltooien, zal afmaken.

Wat zal Hij voleindigen? Zijn Woord, Zijn belofte, Zijn toezegging, Er staat: *Mijn ogen zijn bezweken van verlangen. Zo zie ik er naar uit. Naar Uw toezegging!* Met andere woorden: daar is een grond in dat verlangen, in die hoop, namelijk Gods woord, Zijn toezegging, Zijn belofte.

Ook daar is Psalm 119 vol van. Kijkt u maar in vers 41: *Dat mij Uw goedertierenheden overkomen, o HEERE, Uw heil, naar Uw toezegging.* Vers 50: *Dit is mijn troost in mijn ellende; want Uw toezegging heeft mij levend gemaakt.*

Het heeft mijn hart levend gemaakt, het heeft mijn hart verblijd. Maar, Heere, ik kan het er niet mee doen. Ik verlang naar de *voltooing* van Uw belofte, want ik moet *U* hebben. Mijn ziel dorst naar *God*. Naar Uw heil, naar Uw zaligheid, naar Uw Zaligmaker. O, Heere, voltooi toch Uw toezegging en gun mij toch een blik (dat is eigenlijk de roep van de dichter), gun mij toch een blik op Uw zaligheid, op de Messias, op Uw Zaligmaker. Die, zeggen wij, gekomen is in de volheid van de tijd.

Want de belofte is vervuld. De belofte: *Zie, Ik kom* (Psalm 40:8). De Vader gaf Hem in de stilte van de eeuwigheid. En de Zoon gaf Zichzelf met alle liefde van Zijn hart. In de stilte van de eeuwigheid, bewogen in Zichzelf. *Zie, Ik kom.*

En Hij kwam volmaakt, in gehoorzaamheid, in gewillig lijden. Als een lam werd Hij ter slachting geleid en als een schaap dat stemmelos is voor degene die het scheert. Hij deed Zijn mond niet open.

Gekomen zijnde, leed Hij en stierf Hij. En Hij riep het uit: *Het is volbracht!* (Johannes 19:30) Het is voltooid. Het is voleindigd. Hij heeft Zijn woord gehouden.

‘Maar’, zegt de dichter als het ware, ‘nu, Heere, nu verlang ik ook naar Uw *andere* toezegging.’

Misschien is dat ook wel de bede in uw hart: ‘Heere, nu verlang ik naar Uw *andere* toezegging.’ Welke dan?

Naar deze: *Die gekomen zijnde, de Heilige Geest, zal Mij verheerlijken* in het hart. Kom, o God de Heilige Geest! Heere, pas toch Uw werk en de verdienste van Christus toe in mijn donkere hart, in de donkerheid van mijn bestaan, want ik verlang daar zo naar. Naar de belofte van Uw heil en van Uw zaligheid en van Uw Zaligmaker, naar de belofte van Uw Christus.

O Heere, verlaat toch niet wat Uw hand begon, o Levensbron!

Hoor de belofte, u die zegt: Mijn ogen zijn bezweken van verlangen naar Uw toezegging, Heere. Want de toezegging is vast, de belofte is gewis en de vervulling zeker. Hoor dit woord uit Zacharia 2: *Juich en verblijd u, gij dochter Sions; want zie, Ik kom en Ik zal in het midden van u wonen, spreekt de HEERE (2:10).*

Hoor de belofte uit de mond van Habakuk. Hij zegt: *Want het gezicht zal nog tot een bestemde tijd zijn, dan zal Hij (God) het op het einde voortbrengen (voltooien, voleindigen) en niet liegen. Zo Hij vertoeft (als u wachten moet), verbeid Hem. Verwacht Hem toch met alle verlangen van uw hart en van uw ziel, want staat er (en het is het betrouwbare woord van de eeuwige God): Hij zal gewisselijk (zeker) komen en niet achterblijven (2:3).*

We lezen verder in vers 82b: **Terwijl ik zei: Wanneer zult U mij vertroosten?**

Ach, wanneer zal ik naderen voor Uw ogen, in Uw huis Uw Naam verhogen? Wie zou recht hebben in zichzelf om de Allerhoogste te dwingen?

Onze tijden zijn in Zijn hand en dat geldt ook de tijd van de vervulling van Zijn Woord en belofte. Maar de ervaring van hopen, van wachten, van verwachten, perst de roep uit het hart van de dichter: ‘Wanneer, o God? Zult U dan in eeuwigheid verstoten en voortaan niet meer goedgunstig zijn?’

Het heil is beloofd. Maar wat kan de vervulling van de belofte lang uitgesteld worden, ook in het persoonlijke leven.

Waarom? Waarom doet de Heere dat? Opdat we meer en meer onze rechteloosheid zouden kennen. Heere, ik heb geen recht op de vervulling van Uw woord. Opdat we meer en meer de Heere vrij zouden laten en voor Hem buigen zouden als een rechteloze zondaar. Maar ook opdat we te meer zouden roepen.

Niet rusten, niet tevreden zijn met wat je gekregen hebt. Misschien wel jaren geleden. Maar roepend en smekend vasthouden aan het woord dat beloofd is. Wanneer zult U, mijn Bondsgod, tot mij komen? Wanneer zult U mij vertroosten?

Jongens en meisjes, waarom houd je zoveel van mama of papa? Je zegt: ‘Als ik alleen ben en ik roep, dan komen ze. Als ik bang ben in het donker en ik roep, al is het midden in de nacht, ze komen. Als ik huil, dan troosten ze me, dan drogen ze mijn tranen.’

Weet je, en daarom houden we zoveel van de Heere! Omdat Hij onze tranen (soms niet zichtbaar, meestal in ons hart), omdat Hij onze tranen droogt. En daarom verlangt ons hart, het hart van degenen die de Heere mogen dienen, zo naar de Heere, terwijl we zeggen: ‘Heere, wanneer droogt U toch onze tranen weer? Wanneer vertroost U mijn ziel in haar gewezen?’

Waarom zijn die tranen er dan? Omdat ons hart zo vol is van zonde, zo vol van gebrek aan liefde, zo vol van liefdeloosheid voor de Heere. En omdat de satan, de duivel, ons het leven zo moeilijk maakt. En omdat we soms het aangezicht, het gezicht van de Heere niet meer zien. En dat vinden we zo erg! Dat is voor ons bitterder dan de dood.

En, zegt iemand anders, er zijn zoveel tranen in mijn hart, want het licht breekt maar niet door. O, dat ik de Heere Jezus toch kennen mocht in de kracht van Zijn opstanding!

En dan zeggen we (het is hetzelfde als je roept om mama in het donker), dan zeggen we: Heere, vertroost toch mijn ziel, mijn hart! In mijn gewezen, in mijn huilen. En zeg het toch: Ik ben uw heil alleen!

Hoor de belofte, u die treurt vanwege uw zonde. Jesaja zegt, en dan komt het voorbeeld weer terug: *Als een dien zijn moeder troost, also zal Ik u troosten; ja, u zult te Jeruzalem getroost worden* (66:13).

U zegt: Is er dan troost voor hongerige en dorstige zielen? Ja, er is troost. Heel veel troost. Maar die troost ligt *buiten* ons. Zoek de zegen toch buiten uzelf. Ik zoek de zegen bij U, o Bron van troost en licht.

Kom toch met al uw armoede en hartetranen in deze week van voorbereiding bij de *Heere* terecht en zeg het maar eerlijk: Heere, het is verloren van mijn kant. Ik heb helemaal niets. Hier kom ik arm en geestelijk naakt tot U, o God, Die zalig maakt.

U zult arm komen, u zult rijk terugkeren.

En bid toch, gemeente, dat de belofte waar zal worden in uw hart en ook aanstaande zondag. Ja, dit is de belofte van God, van die God Die niet liegen kan. De belofte tot een roepend en treurend volk: *Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen. Spreekt naar het hart van Jeruzalem, en roept haar toe dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des HEEREN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden* (Jesaja 40:1-2).

U zegt: Waarom? Hoe kan dat toch?

Omdat er Eén geweest is, Die vertroosting zocht in de ure van de duisternis. Die ook riep naar de Heere: Droog toch Mijn tranen! Maar Hij werd weggeduwd van het aangezicht van Zijn Vader. En het was Hem bitterder dan de eeuwige dood. En Hij had geen vertrooster. Opdat treurige zielen vertroost zouden kunnen worden in al hun gewezen. En daarom, om Hem, verbindt God de gebrokenen van hart en troost Hij de treurigen Sions. Wij gaan daar samen van zingen uit Psalm 145:6:

De HEER' is recht in al Zijn weg en werk;

Zijn goedheid kent in 't gans heelal geen perk.

Hij is nabij de ziel die tot Hem zucht;

Hij troost het hart dat schreiend tot Hem vlucht;

We lezen verder in vers 83. **Want ik ben geworden als een lederen zak in de rook; doch Uw inzetten heb ik niet vergeten.**

Een lederen, een leren zak in de rook. Vroeger bewaarde men wijn in leren zakken, gemaakt van geitenleer. Als zo'n zak leeg was, dan hing je hem op aan het plafond. Maar als er vuur was, dan was er natuurlijk rook boven in de nok van de kamer of van het huis. Dus dan hing die lege zak in de rook. En die lege zak werd alsmaar zwarter van het roet, en alsmaar droger door de hitte. Kortom, het is een beeld van een weinig comfortabele positie.

In de rook, in het donker, terwijl God Zijn aangezicht verbergt.

Zwart door de zonde en beproeving. Leeg. Niks in mezelf.

En ondertussen door de hitte verschrompeld. Verouderd, uitgedroogd.

Je zou zeggen: die zak, dat is een waardeloos ding.

Trouwens, wie zeggen dat, 'ik ben een leren zak in de rook'?

De man Gods, vader in Israël. Een heilige, misschien ondertussen wel koning van heel Israël: David, de man naar Gods hart.

Eerder zong hij, in vers 7: *Ik zal U loven in oprechtheid van het hart.* En in vers 14 en 15: *Ik ben vrolijker in de weg van Uw getuigenissen, dan over alle rijkdom. Ik zal Uw bevelen overdenken, en op Uw paden letten.*

En nu, een leren zak in de rook: verouderd, waardeloos, zwart geworden. Niet zomaar waardeloos in zichzelf, maar waardeloos terwijl hij roept naar God.

Waardeloos voor U, o God!

Hier, gemeente, kijkt u een kind van God rechtstreeks in zijn hart.

Op hoop, tegen hoop. Ik heb geen hoop en recht in mezelf, maar ik roep tot U, o God.

In het verleden blijken van Gods gunst en van Zijn genade geproefd en gesmaakt en genoten. En nu (om maar een ouderwetse uitdrukking te gebruiken) en nu weer toegesloten.

De zon scheen in haar kracht. U zag de liefde op het gezicht van de Zaligmaker. U mocht de liefde van de Heere proeven en smaken. En nu zegt u: 'Het is donker geworden. Het is allemaal zo stil in mijn hart. Het is zo doods van binnen. En... de verberging van het aangezicht van een verzoend God is voor mij bitterder dan de dood.'

Ik denk aan Psalm 69, waar de dichter zegt: *Ik ben vermoeid van mijn roepen, mijn keel is ontstoken, mijn ogen zijn bezweken, daar ik ben hopende op mijn God (69:4).*

En Job zegt: *Mijn huid is zwart geworden over mij, en mijn gebeente is ontstoken van dorrigheid (30:30).*

En toch, en toch... er blijft één ding over. Kijk maar eerlijk in uw hart. Er blijft één ding over: *de roep naar boven.* Want er is een band gelegd door God, een liefdeband. En daarom roept de dichter van Psalm 42: *Mijn Steenrots, waarom vergeet U mij (Ps.42:10)?* En de dichter van Psalm 73: *Bezwijkt mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen van mijn hart en mijn Deel in eeuwigheid (73:26).* Hoe donker ooit Gods weg moog' wezen, Hij ziet in gunst op die Hem vrezen.

Dan zegt de ziel: 'Uw inzetten, Heere, heb ik niet vergeten'. Want in de moeilijkste en donkerste omstandigheden grijpt een roepende zondaar (kijk maar in uw hart) zich vast aan...? Aan wat? Aan het Woord, aan de toezegging van de Heere. Uw inzetten heb ik niet vergeten.

Een puriteinse bijbeluitlegger (John Gill) zegt: *Sommige mensen drinken letterlijk alcohol en vergeten Gods inzetten, maar er zijn er ook die wenen, die huilen, die treuren over hun zonden en die toch ook Gods inzetten vergeten.*

Met andere woorden, en daar waarschuwt hij voor (en ik neem die waarschuwing vandaag over): er dreigen gevaren. Ook in een week van voorbereiding. Gevaren voor zoekende en treurende en wenende zondaars, die in de hitte van de verzoeking moeten zeggen: 'Ik ben een leren zak in de rook geworden.'

Wat zijn die gevaren? Ik zal **drie gevaren** noemen.

a. Als eerste: **ongeduld**. Mopperen op de Heere, net als in vers 84: *Hoeveel zullen de dagen van uw knecht zijn?* Je hoort de onvrede er in door klinken. Hoe lang, Heere, gaat het nog duren? Ongeduld, mopperen...

b. Het tweede gevaar voor zoekende zielen is dit: de Heere toch diep in het hart te **wantrouwen**, zoals David doet in 1 Samuël 27, als hij zegt (terwijl hij de woorden van Gods belofte heeft gehoord): *Nu zal ik een der dagen door Sauls hand omkomen* (1). Wantrouwen. De Heere zal het toch wel niet doen.

Of zoals staat in Psalm 31: *Ik zei wel in mijn haasten: ik ben afgesneden van voor Uw ogen* (U hebt de band doorgesneden). Nee, het is niet waar! Want er staat: Dan nog hoorde Gij de stem van mijn smekingen. God heb ik lief, want Hij hoort mijn stem (echt waar!), mijn smekingen, mijn klagen. *Dan nog hoorde Gij de stem van smekingen als ik tot U riep* (23).

Het is gevaarlijk: de Heere wantrouwen, twijfelen aan Zijn woorden, twijfelen aan ons aandeel in Hem terwijl we Hem vrezen... Vanwege? Vanwege alles in je hart: twijfel, ongelooft, dodigheid en donkerheid. Net als Gideon die zei (het staat in Richteren 6): Och, mijn heer, (en dan komt het) *zo de HEERE met ons is, waarom is ons dan dit alles wedervaren?* (Richteren 6:13) Als de Heere met mij is en naar mij zou horen, dan zou dit toch allemaal niet gebeuren?

Wantrouwen, zegt diezelfde John Gill, *terwijl de Heere ons toch juist geleerd heeft om in het bitterste lijden en de grootste duisternis te zeggen: Mijn God, mijn Steenrots!*

De band is niet doorgeknipt. God knipt hem niet door. En u die de Heere vreest bent ook nooit in staat om die band te verbreken.

c. Een derde gevaar voor een zoekende en roepende zondaar is **twijfel**. Dat je diep in je hart twijfelt en niet gelooft. Je denkt: *de Heere zal toch wel nooit horen*.

Het kan verder gaan, en het kan een bijzondere aanvechting zijn (juist ook in een week van voorbereiding), dat je zelfs in je hart gaat twijfelen aan het Godsbestaan, zoals (het staat allemaal in de Bijbel) in Maleachi 3, waar de schrijver zegt: *Het is tevergeefs God te dienen; want wat nuttigheid is het dat wij Zijn wacht waarnemen, en dat wij in het zwart gaan voor het aangezicht van de HEERE der heirscharen?* (3:14)

Gevaren waar u voor uit moet kijken, roepende en zoekende harten!

U zegt: 'Wat staat ons dan te doen in al die donkerheid en duisternis?' Ik zal u drie dingen zeggen tot aansporing van uw hart en drie dingen zeggen tot troost van uw hart.

I. In de eerste plaats dus drie dingen tot **aansporing**, lettend op dat woord: Uw inzetten heb ik niet vergeten. U zegt: 'Hoe moet dat, hoe kan dat?'

a. In de eerste plaats door, juist in een week van voorbereiding, **vast te houden aan de inzetten, de geboden van de Heere**. Dat wil zeggen: weg te vluchten van de zonde.

Terwijl wij onze plicht doen, om ons voor te bereiden bij het licht van Gods alwetendheid, is de duivel altijd heel dichtbij. En de duivel is heel actief. Hij zoekt ons af

te leiden en zoekt onze gemeenschap met God te verstoren. En hij doet dat (want zo is de duivel) vooral door ons te verleiden tot zonde.

Paulus wist dat maar al te goed. Hij zei: Er is een wet in mij, een soort van wetmatigheid: als ik het goede wil doen, bidden, voorbereiden, mezelf onderzoeken, dan ligt het kwade mij bij. Heel dichtbij. Het kwade, ja, het kwade in mijn hart, maar ook de duivel.

b. Vasthouden aan de inzettingen van de Heere, dat wil zeggen: Blijf biddend ver van de zonde. Het betekent ook: **daaraan vasthouden door God te zoeken.**

U zegt: 'Ja, maar de Heere verbergt Zich. Al Zijn golven en baren spoelen over mij heen. Ik zoek Hem met mijn hele hart. Maar waar is de Heere?'

Ik zeg u: dat u Hem zoekt, verheugt en verblijdt Zijn hart. Hij ziet het en Hij weet het. En Hij hoort uw stem en neigt Zijn oor. Hij heeft nog nooit een zoeker, een roeper laten staan. Hij liet hen nimmer schaamrood staan, maar wendde altijd hun lot.

Vasthouden aan de *inzettingen en geboden* van de Heere, vasthouden *door Hem te zoeken*.

c. En in de derde plaats: vasthouden aan het Woord, aan de toezegging van de Heere, **aan het woord van Zijn belofte**. Want: *Zalig is zij die geloofd heeft; want de dingen die haar van de Heere gezegd zijn, zullen volbracht worden* (Lukas 1:45).

Drie dingen om vast te houden en tot aansporing.

II. En tot slot drie dingen tot troost.

a. In de eerste plaats dit, roepende en zoeken zondaars: **uw gemis is groot**, en toch, als u eerlijk bent, **de tranen daarover zijn zoet**, nietwaar?

Mijn ziel dorst naar God (Psalm 42:3). Hartetranen van gemis. Bitter, maar toch ook zoet. Bedenk, een huichelaar die zichzelf bedriegt, treurt niet. Die treurt niet over gebrek, over hardheid, over ongevoeligheid, over dodigheid, over ongeloof, over zonden. Het is de droefheid naar God die de hartetranen van het gemis in het hart doet opwellen.

b. In de tweede plaats tot troost: als u in uw voorbereiding uw leven overdenkt en zegt: 'Ik zie het kwade steeds voor mijn ogen zweven', bedenk dan dat **Christus een zwarte bruid liefheeft en omhelst**. Hij rekent u, roependen en zoekenden, dat kwade niet toe. Hij ziet het en Hij wil u ontvangen als zijnde volmaakt *in Hem*.

c. En in de derde plaats dit: **wil niet in uw hart de hoogste en de beste zijn** in de rij van Gods kinderen. Want hier ziet u de man naar Gods hart, één van de bijbelheiligen, en hij klaagt en hij zucht. Hij roept en hij zegt: 'Ik ben een leren zak in de rook.'

En, ja dat wel, hij grijpt zich vast aan het Woord. Alle heiligen in de Schrift, alle heiligen in dit leven, lijden aan deze zielenkwaal.

Maar *dit* doen ze ook allemaal: ze grijpen zich vast aan Gods onfeilbaar Woord. Daarom staat er in Psalm 34: *Zij hebben op Hem gezien, ja, Hem als een waterstroom aangelopen; en hun aangezichten zijn niet schaamrood geworden. Deze ellendige riep, en de HEERE hoorde; en Hij verlostte hem uit al zijn benauwdheden* (6-7).

Daarom, wacht op de Heere, Godvruchte schaar, houd moed! Hij is getrouw, de Bron van alle goed. Zo daalt Zijn kracht op u in zwakheid neer.

Wacht dan, ja wacht, verlaat u op de Heere en op Zijn Woord!

Amen.

Slotzang Lofzang van Maria:6,7:

Hij heeft, na lang geduld,
Met goederen vervuld
Der hongerigen monden;
Hij zag geen rijken aan;
Maar heeft ze, in hunnen waan,
Gans ledig weggezonden.

Zijn goedheid klom ten top;
Hij nam Zijn Israël op,
Naar 't heil, Zijn knecht beschoren;
Gelijk Hij, ons ten troost,
Aan Abram en zijn kroost,
Voor eeuwig had gezworen.